

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XII. Quantæ vtilitatis & perfectionis sit, orationem huic exercitio de conformanda voluntate nostra cum diuina applicare & esse nobis in eo ad particularia descendendum, donec ad tertium ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

xisti, ut pro me te totum in immanissimorum carnificum manus tradideris, ut quidquid allaberet, id in te illi exercerent, (*Te, um vero tradidit voluntati eorum.*) Parum igitur ego praestitero, si totum me tradam in manus, non crudelibus & sanguinarias, sed tam benignas ac beneficas, quales sunt tuae, ut de me facias quodcumque placuerit: certus quippe sum, id mihi futurum cum melius, tum convenientius.

Ineamus ergo pactum hoc, quod cum S. Catharina Senensis Christus Iesus alias imit. Inter alia enim delicti amoris ac benevolentiae intimae signa, quibus sanctam illam praevenerit, non postremum fuit illud, quo illi quodam tempore apprensus dixit, *Filia cogita tu de me, & ego cogitabo continenter de te, tuique curam geram.* O quam bonum id pactum & sponso est, quam optabilis in amore reciprocatio! Quam id animabus nostris utile ac fructuosum foret! Porro hac cum vnoquoque nostrum conditione Dominus stipulari amat: nimirum, obliuiscere tui, & tua consilia ac destinata sequi desine: quanto vero magis tui ipsius obliuisceris, ad Dei recordandum, eique confidendum, tanto ipse magis de te erit sollicitus. Quis ergo hanc tam favorabilem & deliciosam conditionem non admittat? utpote quae eadem prorsus est cum ea, quam se cum sponso suo amans illa sponsa iniisse ait, *Ego dilecto meo, & ad me conuerso eius.*

CAPVT XII.

Quanta utilitatis & perfectionis sit, orationem hunc exercitio de conformanda voluntate nostra cum divina applicare; & esse nobis in eo ad particularia descendendum, donec ad tertium conformitatis gradum perueniamus.

IOANNES Ruisbrochius vir tum doctissimus, tum vitae spiritualis magister egregius, refert, sanctam quandam virginem, dum orationis suae rationem confessario & patri spirituali, qui haud dubie magnus Dei seruus, orationique deditissimus esse debebat, redderet, & ab eo in spiritu edoceri vellet, dixisse, se in oratione tantum circa vitam & passionem Domini nostri Iesu Christi solita versari, & ex ea se primo cognitione cum sui, tum vitorum ac passionum suarum, deinde dolorem & compassionem de doloribus ac tormentis Iesu Christi haurire consueuisse. Intulit confessarius, bonum quidem id esse; sed fieri posse ut exigua cum virtute hanc compassionem quis & teneriorem affectum è Dominica passione hauriat, sicuti etiam homo quilibet è solo amore & affectu naturali, quo amicum suum prosequitur, illius laboribus, malis & ærumnis compati potest. Petiit deinde virgo, num, quando quis quotidie peccata sua plangit, vera ea futura deuotio sit? Respondit confessarius, Bonum quidem id est, at non propterea optimum & excellentissimum: quia quidquid malum est, naturaliter amaritudinem & dolorem quendam causatur. Rursus illa percunctatur, Num ea vera futura sit deuotio, si quis penas inferni, & beatorum gloriam assidue recogiter? Retulit, Ne id quidem eminentissimum ac perfectissimum est; quia natura ipsa per se quidquid affligit & cruciat, abhorret ac fugit; amat vero & querit, quod eam delectat & gloriâ causatur: perinde vti, dum quis ciuitatem deliciis ac voluptatibus abundantem illi depingeret, statim erga eam ipsa desiderio ferretur. His auditis cum virgo sancta contristaretur & doleret, quod nesciret, quam potissimum re se in oratione exerceret, quae pra aliis Deo posset esse grata; non multo post pulcher quidam puellus spectandum ei se dedit: cui cum ipsa meroris sui causam narraret, diceretque neminem sibi consolationem adferre posse

posse videri, respondit puer, Ne hoc dixeris, ego enim te consolari & possum & volo. Vnde, & patri tuo spirituali renuntia, veram deuotionem in suis ipsius abnegatione, in proprio contemptu, & integra in manus Dei tam in prosperis, quã aduersis resignatione consistere, ita vt homo per amorem firmiter arcteq; Deo sese vniat, suamque voluntatem omnibus in rebus cum illius voluntate conformet. Ipsa hoc audiens, mire gauisa est, & audita ad Patrem suum spiritualem retulit. Qui ait, Hoc rei punctum est, huic rei est oratio applicanda: in hoc namque vera caritas & Dei amor, & consequenter omnis profectus noster & perfectio consistit.

Deuotio vera consistit in indifferetia.

Fiat voluntas Dei.

Refert Blosius cap. 11. Monil spirit. Luc. 22. 42.

365. voluntati Dei se obtulit S. Gertrudis.

In prosperitate Deus nobis in aduersitate nos Deo seruimus.

Alia sancta à Deo ita instituta & edocta fuit, vt orationem Dominicam recitans, diutius & affectuosius insisteret in illa petitione, *Fiat Domine, voluntas tua, sicut in caelo & in terra.*

De sancta virgine Gertrude scribitur, eam à Deo inspiratam, tercenties, sexagesies & quiniies verba illa Christi, *Non mea, Domine, voluntas fiat, sed tua*, repetiisse, & intellexisse, hoc Deo quam gratissimum fuisse. Hæc ergo exempla ipsi imitemur, huic rei orationem nostram applicemus, & huic exercitio quam maxime insistamus.

Vt vero melius maioriq; cum fructu id faciamus, duo notanda & præsupponenda sunt. Primum, exercitio hoc potissimum in tempore aduersitatis opus esse, quando nimirum difficilia & carni nostræ contraria nobis offeruntur: talibus enim in occasionibus virtute magis opus habemus, & melius tunc apparet quo quisque in Deum amore sit. Quem admodum Rex pacis tempore ostendit, quo in milites suos sit affectu, dum variis eos donariis & beneficiis afficit, milites vero belli tempore declarant, quam illum diligant & æstiment, dum pro illius capite & pugnant & mortem appetunt: ita cæli Rex tempore consolationis & fauoris demonstrat, quo nos amore

complectatur, nos vero quo in eum amore feramur, tempore nubilo, & tribulationibus potius, quam prosperitatis & consolationis.

Vnde bene R. P. N. Auila, gratias Deo agere tempore consolationis, esse ait omnium, at tempore tribulationis & aduersitatis, non nisi bonorum & peccatorum, atque hoc suauissimam & gratissimam in auribus Dei esse harmoniam. Plus valet, inquit vnus in aduersitatibus, *Deo gratias*, & *Benedictus Deus*, quam sex mille gratiarum actiones, & benedictiones tempore prosperitatis prolata.

Inde etiam est, quod sacra Scriptura iustos ait esse ceu *gemmales carbunculos in ornamento auri*. Nam sicuti hæc de nocte magis quam interdiu collucet & fulget: ita iustus & verus Dei seruus magis in tribulationum & laborum tenebris lucet, resplendet, sui que fulgorem exerit, quam in die prosperitatis.

Vnde etiam hoc nomine in S. Scriptura pius senex Tobias deprædicatur, nimirum quod, cum, permittente Domino, post multas alias ærumnas, tandem etiam oculorum lumen amisisset, non propterea contra Dominum murmurauit, factus tristior, vel à fidelitate & obedientia priore ne larum quidem vnguem recesserit, sed immobilis, constans & integer permanens, omnibus vitæ suæ diebus non minus immisissam caritatem, quam ob habitum alias visum Deo datori omnium gratias agens. Sicut & S. Iobum suis in ærumnis & miseriis fecisse legimus.

Hoc iustum est, inquit Augustinus imitari studere, vt in cunctis idem sumus, & tam in prosperis, quam in aduersis, eandem alacritatem & constantiam præferamus. *Sicut manus, quæ eadem est, & cum in palmam extenditur, & cum in pugnum constringitur*: ita seruus Dei in interiori animæ suæ semper idem maneat oportet, et si exterius & de foris angustari & dolere videatur.

Genti-

Gentilis Socrates vno semper eodemque vultu fertur fuisse in omnibus qui illi acciderent casibus, qualescumque demum illi essent. Vnde hoc illi dat Cicero elogium, *Nec hilariorem quisquam, nec trisiorum Socratem vidit: equalis fuit in tanta inaequalitate fortuna usque ad extremum vita.* Mirum ergo non erit, aut multum, si nos Christiani, ac Religiosi eo pertingere studeamus, quo gentilis ille Philolophus peringit.

Notandum deinde est, non satis esse, vt in generali hanc cum Dei voluntate conformitatem habeamus: propterea quod difficile non sit, hanc ita in generali habere. Quis nostrum enim non dicat, velle se vt Dei voluntas in omnibus fiat? Omnes quippe, tam mali, quam boni, quotidie in oratione sua Domini dicunt, *Fiat voluntas tua, Domine, sicut in caelo est in terra.* Quid amplius requiritur, nimirum ad particularia est descendendum, ad ea inquam, quae plus nobis facessere negotii, si nobis offerrentur, videntur. Nec ante quiescamus oportet, quam omnes has difficultates ita superemus ac transcendamus, vt nulla omnino quae vim faciat, superfit; & donec nulla amplius res sit, quae ab aliquo nobis queat proponi, ad nos in omnibus cum Dei voluntate vniendos & conformandos, sed vt, quaecunque demum nobis offerri queat, animose ei nos obijciamus.

Imo ne hoc quidem satis nobis esse debet, sed semper vltterius nobis est progrediendum, nec ante sistendum, quam visceralem quandam & intimam voluptatem ac delectationem sentiamus in eo, quod Dei voluntas in nobis, tametsi per labores, dolores, & vilipendia, adimpleatur atque hic tertius est conformitatis gradus. Nam etiam in hoc diuersi sunt gradus, & vnus alio eminentior & perfectior: qui omnes ad tres praecipuos reduci possunt, quemadmodum & tres patientiae gradus a sanctis Doctoribus traduntur. Primus est quando quis ca-

Rodriguez exercit. pars 1.

sus dolorem & amaritudinem includentes adeo non desiderat & amat, vt etiam abhorreat & fugiat; eos nihilominus tollerare mauult, quam, quo illos fugiat, quid cum peccato coniunctum committere. Hic infimus est gradus & qui etiam praecipuum inuoluit. Adeo vt, etsi aliquem casus euenientes dolorem, amaritudinem, & tristitiam homini adferant, & is dum aeger est, quærulus ingemiscat, praedolorum vehementia in clamores inconditos prorumpat, imo etiam ob parentum suorum mortem plangat; hanc nihilominus cum Dei voluntate conformitatem concordiamque habere queat.

Secundus gradus est, quando quis, esto mala euenientia non desideret, nec eligat, postquam tamen iam euenerunt, libenter & gratanter ea admittit ac tolerat, quod ea Dei voluntas sit ac beneplacitum, vt hoc hic gradus priori amplius habeat, quod hominem etiam propter Deum erga poenam aliquatenus affici, illumque eam amare faciat; & quod eam ferre velit, non tantum eo quod iam praecipuum & necessario ferre tenetur, verum etiam quod illius tolerantia Deo gratior est. Primus gradus mala tolerat cum patientia; secundus hic facit, vt etiam prompte & facili negotio proferantur.

Tertius demum est, quando Dei seruus, ex ingenti, quo erga Dominum fertur, amore poenas & mala ab ipso immiffa, non solum patienter ac libenter fert & amittit, verum etiam desiderat, & summo opere iis gaudet, quod illa Dei sui sit voluntas. Sicut de Apostolis ait S. Lucas: *Ibant gaudentes, publice iam flagellis caesi, a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati.* Et Apostolus Paulus de se aiebat: *Repletus sum consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione nostra, vinculis & aduersitatibus.* Atque hoc nomine ipse Hebraeos in Epistola ad eos missa, dilaudat, dicens, *Et rapinam bonorum vestrorum cum gaudio suscepistis, cognoscetes vos*

O o habere

Tres gradus Indifferentia.

1. Praecepti patienter ferre.

2. Consilii libenter ferre.

Differentia vtriusque gradus.

3. Perfectionis desiderare & gaudere.

Act. 5. 45.

2. Cor. 7. 4.

Heb. 10. 34.

habere meliorem & manentem substantiam.

Huc itaque nos ut adiuuante Dei gratia, perueniamus, etiam atque etiam conueniri debemus, ut scilicet, cum gaudio & alacritate, omnes quæ nobis accident, tribulationes & aduersitates suscipiamus: ad quod nos etiam Apostolus Iacobus in sua Canonica cohortatur, dicens: *Omne gaudium existimate fratres, cum in tentationes varias incideritis. Voluntas quippe ac beneplacitum Dei tam pretiosum & dulce esse debet, ut quidquid amaritudinis nobis acciderint, hoc condimento condiamus: atque adeo omnes huius mundi labores & amaritudines ideo fieri nobis dulces & sapidæ debent, quod illa sit Dei voluntas ac beneplacitum. Et hoc sibi vult S. Gregorius, sic in Moralibus suis scribens: Si mens in Deum forti intentione, dirigitur, quidquid sibi in hac vita amarum sit, dulce estimat; omne quod affligit, requiem putat; transire & per mortem appetit, ut obtinere plenius vitam possit.*

Voluntas Dei
condimentum
aduersitatis.

Lib. 7. Moral.
c. 7.

Voluntas Dei
cordis requies.

Indifferentia
amplissimum
conclauis.

S. Catharina Senensis in Dialogo, quem de consummata Christiani hominis perfectione scripsit, inter alia, quæ à dulcissimo sponso suo Christo didicit, non postremum fuisse ait hoc quod sequitur: debere videlicet hominem quoddam velut conclauis in corde suo extruere; idque, forti fornica, diuina inquam voluntate, compaginatum, in quo se in silentio recludat, & perpetuo commoretur, ab eo nec oculos, nec pedes, nec manus vnquam remouens, sed semper re-collectus in eo manens, non secus atque apis in aluuario suo, aut margaritum suo in conchyli. Nam, etsi conclauis hoc initio illi angustum videretur, postea tamen quam amplissimum id illi appariturum, & ipsum eodem non egrediendo, per æterna cæli habitacula ambulaturum, & quam breuissimo tempore consecuturum, quod extra ipsum ne multis quidem annis haberi potest. Hoc consilium ipsi sequamur, hoc continuum nostrum sit exercitium, dicendo: *Dilectus meus*

mibi, & ego illi. Nam in his duobus verbis duntaxat latet materia, in qua nos toto vitæ tempore exerceamus; unde etiam ea semper in ore & corde habeamus oportet.

CAPVT XIII

De indifferentia & conformitate cum Dei voluntate, quam habere Religiosus debet, ad in eam orbis partem proficiscendum & habitandum, ad quam à Superiore destinabitur.

VT vero maiorem ex hoc conformitatis cum voluntate Dei exercitium fructum capiamus, & opere exequamur quæ ante dicta sunt, iam singillatim in particulari primaria quædam capita deducemus, in quibus nos oportet exerceamus; inde ad alia generalia, quæ ad omnes in genere pertineant descendant. Ordinem hic ergo ab aliquibus rebus particularibus, quæ in Constitutionibus nostris præscribuntur: in his namque præcipue suam Religiosos virtutem ac Religionem patefacere par est. Hanc vero quisque doctrinam ad alia similia, quæ in suo Ordine & statu sunt, applicare poterit.

B. P. N. in septima Constitutionum suarum parte, de Missionibus, quæ sunt vnum de primariis Instituti nostri capitibus, agens, Societatis nostræ hominibus perinde esse debere ait, in quam orbis regionem à superiore mittantur, ut vel in eam ad tempus proficiscantur vel sedem stabilem figant, tam inter fideles quam infideles, tam in Indiam ad barbaros quam ad hæreticos. Ad quam indifferentiam professi quarto solenni specialiter obedientiæ voto se summo Pontifici obstringunt, ituros se scilicet promptissime & libentissime, sine tergiversatione & excusatione vlla, in quamcumque eorum